

ပုံစာလျှော့နည်း

ခွင့်လွှတ်ခြင်းပြင်ချစ်နေမယ်

အခန်း (၁)

ပိန်းပိန်းမှောင်နေသော အမှောင်ထုထဲမှာ ဆွေနှင်းဖြူ တွန်းထိုးပြီး ထွက်နေရသည်။ ကိုယ်တွင်းအင်အားကို စုစည်းပြီး အားသွန်၍ ထွက်နေရသည် မို့ ရင်မှာ မွန်းကျပ်မောဟိုက်နေသည်။

အလင်းပိတ်မှောင်နေသောအမှောင်ထုကနေ တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်နှင့် ထိတွေ့ခံစား နေရသည်။ အလင်းအင်အား တဖြည်းဖြည်းပိုကောင်းလာသည်။ လင်းထိန်တောက်ပသောအလင်း ရောင်ကို ဆွေနှင်းဖြူ တွေ့လိုက်ရပြီ။

လေးလံပိတ်နေသော မျက်ခွံတွေကိုအားယူပြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဖြူဖွေးသောမျက်နှာ ကျက်၊ မီးချောင်းနှင့်ပန်ကာတို့ ကိုတွေ့ရသည်။ တည့်မတ်စွာ ကြည့်မိသော အကြည့်ကို တဖြည်း ဖြည်းအောက်ချပြီး ရွေ့လျားကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း ... ဆေးရုံ တစ်ရုံရဲ့ အဆောင် အယောင်ပါလား”

ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ မျက်လုံးထဲတွင် ထိုး၍ အောင့်သွားသဖြင့် မျက်ခွံကို အပြတ် မှီ တံချလိုက် သည်။

“ဟော ... ညီမလေး သတိရပြီ”

သူမရဲ့ ခုတင်ဘေးမှ နီးကပ်စွာရှိနေသောအသံတစ်သံကို ဆွေနှင်းဖြူ ကြားလိုက်ရသည်။ အလွန် အေးကြည်ပြီး သာယာလွန်းသ

ည့် အသံပါပဲ။

လေးကျနေသောမျက်ခွံကို ပြန်ပြီးအားယူဖွင့်သည် ။ အသံရှင်ကို သိချင်မြင်ချင်စိတ်တွေ ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ ရင်မှာ ပြည့်လျှမ်းနေသည် ။

ဒုတိယအကြိမ် မျက်ခွံကို ဖွင့်အကြည့် စိုးရိမ်သောမျက်နှာနှင့် ငုံ့မိုးကြည့်နေသော မိန်းမပျို တစ်ဦးကို တွေ့ရသည် ။ အလွန်လှပ ချောမွေ့သော မျက်နှာလေးပါလား။

“ညီလေး သတိရပြီနော်”

သူမရဲ့ ပါးကို ညင်သာစွာ ပွတ်သပ်ကိုင်ရင်း အလွန်နူးညံ့ချိုသာသော အသံလေးနှင့် မေးလာ သည် ။

သူဘယ်သူလဲ။ ဆွေနှင်းဖြူကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ပြီး မေးနေသူက ဘယ်သူလဲ၊ အသိဉာဏ် စာမျက်နှာများကို အလောတကြီး လှန်လှောရှာပေမယ့် လိုချင်သောအဖြေကို မရပါ။

“ဖြေပါဦး ညီမလေးရယ်”

ပြူးဝိုင်းဝိုင်းမျက်လုံးလေးနှင့်သာ ပြန်ကြည့် နေမိသည် မို့ အားမလိုအားမရနှင့် အသံရှင်က ပြန်မေးသည် ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ သတိရပါပြီ”

“ဟူး ... တော်ပါသေးရဲ့ ၊ မမဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ ညီမလေးရယ်”

ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ လက်ဖြူဖြူနုနုလေးကို ဖျစ်ညှစ်ပြီး လေသံဖွဖွနှင့် ပြောလိုက်သည် ။ ဆွေနှင်း ဖြူရဲ့ အသိထဲမှာ အဖြေ ရှာကြည့်ပေမယ့် ဘာမှ ရှာမတွေ့သေးပါလား၊ မှောင်မိုက်နေသည့် ညမှောင် မှောင် မည်းမည်းကြီးထဲမှာ ကျွဲတစ်ကောင်ကို ရှာရသလိုပါပဲလား။

“ညီမလေး သတိမေ့သွားတာ အချိန် အတော်ကြာပြီ၊ မမဖြင့် သတိမှ ပြန်ရပါမလားလို့ စိတ် တထင့်ထင့်နဲ့ ထိုင်ကြည့်နေရတာ”

မျက်နှာက ချောမွေ့သလို စကားပြောချိုသာသော အမျိုးသမီး၊ ဘယ်သူဆိုတာ ဆွေနှင်းဖြူ သိချင်လာသည် ။ ဒါကြောင့် ဦးနှောက်ခြောက်ခံပြီး ဆက်မတွေးဘဲ ဖွင့်မေးလိုက်သည် ။

“မမက ဘယ်သူလဲ”

“ဟင်”

တအံ့တဩပါးစပ် အဝိုင်းသားနှင့် ဆွေနှင်းဖြူကို ထိုအမျိုးသမီးက ကြည့်နေသည် ။

“မမ ဘယ်သူဆိုတာ ညီမလေး မသိဘူးလားဟင်”

“ဟင့်အင်း”

“အို”

သိပ်ကို ထိခိုက် ကြေကွဲနေဟန်ဖြင့် ဆွေနှင်းဖြူကို ကြည့်နေသည် ။ သူမရဲ့ မျက်နှာက ရုတ်တရက် ညှိုးငယ်သွားသလို မျက်ဝန်းတွေက လက်လက်စိုလဲ့နေသည် ကို တွေ့ရသည် ။

“မမက ညီမလေးရဲ့ အစ်မ ဆွေလေးမူလေ”

“ဆွေလေးမူ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မလဲ မသိပါလား”

ဆွေနှင်းဖြူက စိတ်ရှုပ်ဟန်နှင့်ပြောသည် ။ ကြေကွဲစွာနှင့် ဆွေလေးမူက ကြည့်နေသည် ။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး ညီမရယ်၊ မမက ဆွေလေးမူလေ”

ဆန္ဒစောစွာ အားမလို အားမရနှင့် ဆွေလေးမူက ပြောသည် ။ ဆွေနှ

င်းဖြူက အတွေးနက် နက် တွေးပြီး စဉ်းစားသည် ။ ဘာအဖြေမှ ပေါ်မလာဘဲ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်သွားသည် ။

“အို ... ဘာမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ ခေါင်းမူးတယ် အရမ်းမူးတယ်”

“နေ ... နေ ညီမလေး မျက်စိမှိတ်ထား၊ မမ ဆရာဝန်သွားခေါ်ဦးမယ်”

ဆွေလေးမူက အပြေးအလွှား ဆရာဝန်ကိုသွားပင့်သည် ။

“ဆရာရယ် မြန်မြန် လာကြည့်ပေးပါ၊ ညီမလေး သတိပြန်ရပြီ”

အမောတကောနှင့်ဆွေလေးမူက ပြောသည် ။ ဆရာဝန်က စားပွဲကနားကြပ်ကို ကောက်ယူ ပြီး သူမနောက်က လိုက်ခဲ့သည် ။

“ညီမလေးက ကျွန်မကို မသိတော့ဘူး ဆရာရယ်”

ပြောရင်းနှင့်စိတ်မထိန်းနိုင်စွာဆွေလေးမူက ချုံးပွဲချင်သည် ။ ဆရာဝန်က ကရုဏာသက်စွာ သူမကို ကြည့်နေသည် ။

“ညီမလေး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ ဟင်”

“ခေါင်းကဒဏ်ရာက အာရုံကြောကို ထိသွားတယ်ထင်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်သူ မေ့သွားတာ နေပါလိမ့်မယ်”

“အို ဒုက္ခပါပဲ ဆရာ ကျွန်မဘာလုပ်ရမလဲ ဟင်”

ဆရာဝန်ကစိတ်မကောင်းစွာနှင့် ဆွေလေးမူကို ကြည့်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ အားပေးစကား ပြော သည် ။

“သိပ်လည်း စိတ်ထိခိုက်မနေပါနဲ့ မကြာခင်မှာ သူ အားလုံးကို ပြန်ပြီးမှတ်မိလာမှာ ပါ”

“အဲဒါက တကယ်လားဟင် ဆရာ၊ ကျွန်မ စိတ်သက်သာရအောင်

ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“တကယ် ပြောတာပါ။ သူ မကြာခင်မှာ အားလုံးကို ပြန်သတိရလာမှာ ပါ။ ကဲ မျက်ရည် တွေ သုတ်လိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ သူမြင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်”

ဆရာဝန်ပြောမှ ပါးပေါ်စီးကျနေသောမျက်ရည်စများကို သုတ်သင်မိ တော့သည်။ ။ ဆွေနှင်းဖြူ နားသို့ရောက်လာကြပါပြီ။ ပြူးဝိုင်းသော မျက် လုံးလေးနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အူကြောင်ကြောင် လေး ကြည့်နေသ ည် ။

“ခေါင်းမူးတာ ဘယ်လိုနေသေးလဲ ဟင်”

ဆွေလေးမူက ကြင်နာစွာနှင့် ဆွေနှင်းဖြူကို ငုံ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သ ည် ။

“နည်းနည်းမူးသေးတယ်”

ဆရာဝန်က ဆွေနှင်းဖြူကို စမ်းသပ်ရင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

“မဆွေနှင်းဖြူ သက်တောင့်သက်သာ နေနော်၊ စဉ်းစားလို့ မရတာ ဇွတ်တိုးပြီး မစဉ်းစားနဲ့ ”

“ရှင် ... ဆွေနှင်းဖြူ ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို ဆရာက ဆွေနှင်းဖြူလို့ ခေါ်တယ်”

တအံ့တဩမျက်ဝန်းတွေနှင့် ဆရာဝန်ကို ဆွေနှင်းဖြူက ကြည့်နေသ ည် ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မင်းနာမည် ဆွေနှင်းဖြူပါ”

ဆွေနှင်းဖြူက အတွေးထဲမှာ ပြန်ရှာကြည့်သည်။ ။

ဘာကိုမှ ရှာမတွေ့၊ တွေးလိုက်တိုင်း ဘာမှ မရှိသော လေဟာနယ်၊ ကွက်လပ်ကြီးကိုသာ ဆွေနှင်းဖြူ တွေ့ရသည် ။ အတိတ်အကြောင်း ဘာမျှ တွေးမရ။

လိုက်လေ ပြေးလေ၊ တွေးလေ ဝေးလေ၊ ဇွတ်တိုးပြီး စဉ်းစားလို့ ခေါင်းထဲမှာ သိပ်ကို နာကျင် လာသည် ။

မူးဝေ နောက်ကျိုသော ခံစားမှုကို ခံစားလိုက်ရပြန်သည် ။ ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ အမူအရာကိုကြည့် ပြီး ဆရာဝန်က သိလိုက်ပြီ။

“ခေါင်းမူးနေပြီ မဟုတ်လား၊ စဉ်းစားလို့ မရတာကို အတင်းကြိုး လျှောက်တွေးမနေပါနဲ့ ၊ မဆွေနှင်းဖြူ သက်သာသလိုနေပါ၊ ဒီလို ခံစားရတာ ခဏပါ၊ နောက်မကြာခင် အားလုံးကို မှတ်မိပြီး ပြန်ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဆွေနှင်းဖြူ သေသေချာချာ စဉ်းစားလိုက်တော့ မိမိ အမည်ကိုတောင် မိမိ မမှတ်မိပါလား။ အတိတ်အကြောင်း ဘာဆိုဘာမျှ မသိပါလား၊ ယနေ့မှ အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် မွေးဖွားသော လူသားတစ်ယောက်နယ် မိမိ အဖြစ်က ရှိနေပါလား။

ငါ့ရဲ့ နာမည်က ဆွေနှင်းဖြူတဲ့ ၊ အဲဒါရော ဟုတ်ရဲ့ လား။ ငါ ဘယ်သူလဲ။ ငါ ဘာလုပ်လဲ။

ဆွေနှင်းဖြူက တွေးလိုက်မိပြန်သည် ။

“ပြီးတော့ ငါ့ကို ချိုချိုသာသာနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ မမ ချောချော လှလှလေးက ငါ့အစ်မ ဆွေလေးမူတဲ့ အဲဒါရော အမှန်ပဲလား”

“အို ... ငါ့ဆီက အတိတ်တွေ ဘယ်ကို ဘာကြောင့် ပြေးကုန်ကြတာလဲ၊ ငါ ဘာကိုမှ မမှတ်မိသလို ဘယ်သူ့ကိုမှ လဲ မသိပါလား”

“ဘာ အမှတ်ဉာဏ်မှ ရှိမနေတော့တဲ့ ငါ့ကို သူတို့ ဝိုင်းလိမ်နေကြ ညာနေကြတာ ဆိုရင် ကော”

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ဆွေနှင်းဖြူ ရင်ထဲမှာ ကြီးမားစွာ စိုးရိမ်မှု ဖြစ်သွားသည်။ ။ ထိုသို့ ခံစား ချက်နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြီး အသက်ရှူပင် မြန်လာသည်။ ။

ဆရာဝန်က သူမရဲ့ အရိပ်အခြေကိုကြည့်ပြီး သူမ ဘယ်လို ခံစားနေရသည် ကို တွက်ဆမိ သည်။ ။

“မဆွေနှင်းဖြူ ဘာကိုမှ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ ၊ ဦးနှောက်ကို အနားပေးလိုက်ပါ။ ဆရာမ လူနာကို နားပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညွှန်ကြားခဲ့သော ဆရာဝန်ကို သူနာပြု ဆရာမက ပြန်ဖြေကြားသည်။ ။ ပြီးတော့ ဆွေလေးမူ ကို တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။ ။

“လူနာလည်း သတိရပြီး အခြေအနေ ကောင်းနေတာပဲ အစ်မ ပြန်နားပါလား”

ဆရာဝန်ရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ဆွေလေးမူက ကြားပြီးသားမို့ အသာတကြည် ခေါင်းညိတ် လိုက်သည်။ ။

“ညီမလေး ... မမ ပြန်မယ်နော်၊ မနက်ဖြန် စောစော မမ ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ နဖူးပေါ်မှာ အနမ်းဖွဖွလေး ပေးပြီး ဆွေလေးမူ ပြန်ခဲ့သည်။ ။

သူနာပြု ဆရာမနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ အတွေးထဲမှာ ရှုပ်
ထွေးနေသည့် မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေပြီ။

*

အခန်း (၂)

ဆရာဝန်က မစဉ်းစားပါနဲ့ ၊ မတွေးပါနဲ့ လို့ မှာ ထားပေမယ့်
ဆွေနှင်းဖြူက တွေးမိသည် ။ ပျောက်ဆုံးနေသော အတိတ်ကို
ကြိုးစားရှာဖွေကြည့်နေသည် ။ ဘာကိုမှ အစရှာမရဘဲ ခေါင်းထဲမှာ မူး
နောက်ဝေသီခြင်းနှင့်သာ အဆုံးသတ်သွားသည် ။

ဒါကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်ထားလိုက်သည် ။ ချော
မွေ့လှပပြီး စကားပြော သိမ်မွေ့သော ဆွေလေးမူသည် တကယ်စင်စစ်
မိမိရဲ့ အစ်မရင်းပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေသည် ။

ခေါင်းမှာ မိမိ ထိခိုက်ခဲ့သည် တဲ့ လေ။ ခေါင်းကို စမ်းကြည့်တော့ ပ
တ်တီးစည်းထားသည် ကို တွေ့ရသည် ။

“ငါ့ခေါင်းက ဒဏ်ရာ ဘယ်လိုရတာပါလိမ့်”

တွေးကြည့်တော့ ရေးရေးလေးတောင် အသိအာရုံမှာ ပေါ်လာခြင်းမ
ရှိပါ။ ခေါင်းထဲမှာ စူးပြီး နာကျင်လာသည့်အတွက် အတွေးတွေကို
လျှော့လိုက်ရသည် ။

ဆေးအရှိန် အနာရှိန်နှင့် ခေါင်းမှာ နောက်ကျိနေသဖြင့် အိပ်ပျော်
အောင် ကြိုးစားလိုက်ရ သည် ။

မနက်ဖြန်သို့ မြန်မြန် ရောက်စေချင်သည် ။ အစ်မဆိုသော ဆွေလေး
မူလာလျှင် သူမထံမှ ပျောက်ဆုံးခဲ့သော အတိတ်ကို တစ်စွန်းတစ်စ စုံစ

မီးမေးမြန်းလို့ ရမည်လို့ မျှော်လင့်ထားသည်။ ။

* * * * *

အိမ်သို့ပြန်သွားရပေမယ့် ဆွေလေးမူက ညီမကို စိတ်မချနိုင်အောင်ဖြစ်နေသည်။ ။ ဆွေနှင်းဖြူ ရဲ့ ဦးခေါင်းမှာ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာ ရသွားသည် ကို အဖြေရှာ၍ မရသေး။

ရင်ထဲမှာ ထိုကိစ္စကို ဘဝင်မကျ ရှိသည် နှင့် အိမ်ဖော် ဒေါ်မြိုင်ကို ထပ်မံစစ်ဆေးပြန်သည်။ ။ ဒေါ်မြိုင်ကလည်း အထပ်ထပ်ဖြေပြီးသား အဖြေအတိုင်း သူမကို ပြန်ဖြေပြသည်။ ။

“ဒေါ်မြိုင်လည်း မသိပါဘူးကွယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ သူ့ကို ထားခဲ့ပြီး ရေချိုးခန်း ဝင်သွားနေ တယ်၊ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီးတော့ ဧည့်ခန်းကို ထွက်လာတော့ သွေးတွေ ခေါင်းမှာ ရွဲပြီး သတိ လစ်ပြီး လဲနေတာတွေ တာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ သူကလည်း ဘာကိုမှ သတိမရတော့ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မေးမရဘူးပေါ့”

ဆွေလေးမူက စိတ်ပျက်စွာနှင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်မြိုင်ကလည်း မယုံနိုင်လောက် အောင် အံ့ဩနေသည်။ ။

“ဟင် ... သူက ဘာမှ မသိဘူးတဲ့ လား”

“ဘာမှ မမှတ်မိဘူး၊ သူ နာမည်ကိုတောင် သူ မမှတ်မိတော့ဘူး ဒေါ်မြိုင်ရဲ့ ”

“အလိုတော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အာရုံကြောကို ထိခိုက်မိပြီး အတိတ်မေ့သွားတာတဲ့ လေ”

“ဖြစ်ရလေကွယ်”

“ဒါကြောင့် မူ စိတ်ညစ်နေတာ၊ ဆရာဝန်တွေကတော့ ဆေးကုရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကောင်းပြီး အားလုံး ပြန်အမှတ်ရလာမယ် ပြောတာပဲ”

“သူ ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာကလည်း ဆန်းသားနော်”

“ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်တတ်တဲ့ ဝေဒနာပါပဲ ဒေါ်မြိုင်ရယ်”

“ကဲ ... မိန်းကလေး ကြည့်ရတာ၊ သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ ရေချိုးစားသောက်ပြီး နားပါတော့ လားကွယ်”

“လူကသာ နားချင် နားနိုင်မယ်၊ စိတ်ကတော့ မနားနိုင်သေးဘူး ဒေါ်မြိုင်ရယ်”

ရေမိုးချိုးစားသောက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် ရောက်သော်လည်း ဆွေလေးမူ မအိပ်နိုင်သေး။ ဆွေနှင်း ဖြူအကြောင်းကို ထပ်တလဲလဲတွေးပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်နေသည် ။

“မနက်ဖြန်ရယ်၊ မြန်မြန်ရောက်ပါတော့”

ဆေးရုံပေါ်က ဆွေနှင်းဖြူလိုပဲ ဆွေလေးမူက မနက်ဖြန်ကို တမ်းတမ်းတတနှင့် မျှော်လင့် နေမိသည် ။ ညီမလေး ဆွေနှင်းဖြူ မနက်ဖြန်မနက်မှာ အားလုံးကို အမှတ်ရနေမည်လို့ လည်း မျှော် လင့်တမ်းတမိသည် ။ စဉ်းစားတွေးတောနေရင်းက သတိတရ တစ်ခု ရှိလိုက်သည် မို့ ထပြီး စာနှစ် စောင်ကိုယူ၍ လက်ပွေ့ အိတ်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည် ။

အိပ်ပျော်ခြင်းကိုရရှိအောင် ကြိုးစားလိုက်သည် ။

* * * * *

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပါသော ခြင်း
တောင်းလေးကို ဆွဲပြီး စူပါ ဆလွန်းကားအဖြူလေးကို
ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဆေးရုံသို့ လာခဲ့သည်။ ။

သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများ နှင့် ဆွေနှင်းဖြူရှိရာသို့ လှမ်းလာသ
ည်။ ။ အိပ်ရာမှ နိုးပြီး ကြည် ကြည်လင်လင် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိနေ
သော ဆွေနှင်းဖြူကို တွေ့ရသည်။ ။

“ညီမလေး နိုးတောင်နေပြီကိုး”

ခေတ်မီလှပနေသော အစ်မဆိုသူကို ဆွေနှင်းဖြူက ငေးငေးမော
မော ကြည့်နေသည်။ ။

“ခုလေးတင်ပဲ နီးတာပါ”

ဆွေလေးမူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ဆွေနှင်းဖြူက စိတ်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်နေ
သော အမေးကို ထုတ်ပြီး မေးသည်။ ။

“မမက တကယ်ပဲ ကျွန်မရဲ့ အစ်မလားဟင် ...”

ဆွေလေးမူမျက်နှာလေးတစ်ချက်ညှိုးကျသွားသည်။ ။ ဆွေနှင်းဖြူက
သူမကို စေ့စေ့ကြည့်နေ သည်။ ။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မမရဲ့ ညီမအရင်းခေါက်ခေါက်လေးပါ”

ရုတ်တရက် ဆွေလေးမူက လက်ပွေ့အိတ်ထဲက စာလေးကို သွားသ
တိရလိုက်သည်။ ။ လက်ပွေ့အိတ်ကို ဖွင့်ပြီး စာတွေကိုထုတ်လိုက်သည်။ ။

“ဒီမှာ ညီမလေး ဒီစာကိုဖတ်ကြည့်ပါ၊ ညီမလေးရေးခဲ့တဲ့ စာလေ”

ထိုစာတွေကို ဖတ်မိခြင်းအားဖြင့် ပျောက်နေသော အတိတ်ရဲ့
အပိုင်းအစများကို ပြန်လည် တွေ့ရှိလေမလားလို့ ဆွေလေးမူ မျှော်လင့်

မိသည် ။

ဆွေနှင်းဖြူက စာကိုထုတ်ဖတ်သည် ။ တအံ့တဩပင် ရှိနေသည် ။

မမဆွေလေးမူ ...

ညီမလေးမှာ အစ်မရင်း တစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုတာကို ခုအချိန်မှ သိရလို့ သိပ်ကို ဝမ်းသာကြည်နူးရပါတယ်။

မမကို မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးသေးပေမယ့် အစ်မရင်းဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ သိပ်ကို ချစ်မိ တွယ်တာမိပါ တယ်”

မိဘတွေရဲ့ မပြေလည်တဲ့ ပြဿနာကြောင့် ဝေးကွာခဲ့ရတဲ့ ညီမတို့ အဖြစ်က ရင်နာစရာပါ လား မမရယ်၊ ညီမလေး မမကို သိပ်တွေ့ချင်ပါတယ်။

မမမှာ ညီမ တစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုတာ အရင်တည်းက မမိသနေလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီစာရမှ သိလိုက်တာလား။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်းဖြူ မမနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တယ်၊ ဖေဖေကိုစိတ်နာပြီး ညီမလေးကို မတွေ့ ချင်လို့ သိနေလျက်နဲ့ မဆက်သွယ်တာဆိုရင် နှင်းဖြူ တောင်းပန်ပါတယ်မမရယ်။

နု င်းဖြူ ။ မှာ ဒီနေ့မှ လောကကြီးမှာ အစ်မတစ်ယောက် သက်ရှိထင်ရှားရှိနေတယ်ဆိုတာ သိရပါတယ်၊ ခု နှင်းဖြူက တစ်ကောင် ကြွက်ပါ မမရယ်။

လောကကြီးအလယ်မှာ မိမရှိဖမရှိတစ်ယောက်တည်း မျက်စိသူငယ်နဲ့ ပါ မမရယ်၊ နှင်းဖြူ မမဆီ လာခဲ့ပါရစေနော်။

မိဘတွေရဲ့ ပြဿနာကို နှင်းဖြူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကြား ဆွဲမ

ထည့်ကြေးနော် မမ။

မမကိုမျှော်လင့်နေတဲ့ ညီမ

ဆွေနှင်းဖြူ

ပထမစာကို ဆွေနှင်းဖြူ ဖတ်ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ အသိအာရုံထဲမှာ ဘာကိုမှ မှတ်မှတ် ရရ ရှိမနေပါ ...။

“နောက်တစ်စောင်ကို ဖတ်ကြည့် လိုက်ပါဦး ညီမရယ်”

နောက်တစ်စောင်ကို ဆွေနှင်းဖြူက စာအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ဖတ်သည် ။

မမဆွေလေးမူ ...

မမဆီက ပြန်စာရလို့ နှင်းဖြူ ဝမ်းသာလိုက်တာမမရယ်။ စာဖတ်ရင်းနဲ့ ဝမ်းသာလွန်းလို့ မျက်ရည်တောင် ကျရပါတယ် မမရယ်။

မမလည်း နှင်းဖြူ လောကကြီးအလယ်မှာ ရှိနေတာကို စာရမှ သိတယ်နော်။ ညီမတို့ အဖြစ်က ဆိုးလိုက်တာနော် မမ။

ရန်ကုန်ကိုလိုက်ခဲ့ပါလို့ မမခေါ်တော့ နှင်းဖြူလေး အရမ်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ ဒီမှာ လည်း စီးပွားရေးကရှိနေတယ်။ ချက်ချင်း လိုက်မလာနိုင်သေးဘူးနော်။ ညီမ လာမယ်ဆို မမဆီ တယ်လီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ် ။ မမ လာကြိုနော်။

ခြံကို သူများ နဲ့ လွှဲခဲ့ရမယ်။ နောက်ပြီး မမရယ် ဖေဖေက ခရီးထွက်သွားတာ ခုထိပြန်မလာ သေးဘူး။ တစ်ခါမှ အဲဒီလောက် ကြာကြာ မသွားဖူးဘူး။ နှင်းဖြူ အရမ်း စိတ်ပူနေပါတယ်။ နှင်းဖြူ ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာကိုမျိုးမင်းနိုင်ကိုလည်း အကူအညီတောင်းထားတယ်။ သူက

သိပ်ကို ခင်တွယ် စရာကောင်းပြီး အစ်ကို တစ်ယောက်လို အားကိုးရတဲ့ သူ မမရယ်။

နှင်းဖြူ မမဆီကို မြန်မြန်လေး အရောက်လာခဲ့မယ်နော်။

မမကိုသိပ်ချစ်တဲ့

ဆွေနှင်းဖြူ

စာတွေကိုဖတ်ပြီး ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ မျက်နှာလေးပိုပြီး မှိုင်းသွားသည် ။
ဒီစာများကိုဖတ်ပြီး အတိတ်ဆိုတာ ပိုပြီးဝေးနေတာကို သိလိုက်ရသည်
။

“ကျွန်မ ဘာကိုမှ မမှတ်မိပါလား မမရယ်”

“ဒါပေမဲ့ မမဟာ ကျွန်မရဲ့ မမအရင်းဆိုတာ သိရတော့ အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်၊ အားငယ် စိတ်တွေလည်း တကယ်ပဲ လျော့ပါးရပါတယ် မမရယ်”

ဆွေလေးမူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ဝမ်းပန်းတနည်းကြီး ငိုချလိုက် သည် ။ ဆွေလေးမူကလည်း ညီမရဲ့ အဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည် မဆည်နိုင်အောင်ခံစားနေရသည် ။

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ် ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ ၊ မမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဆုံကြပြီပဲကွယ်၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ လောကကြီး အလယ်မှာ မမတို့ ဟာ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာငယ်တွေ မဟုတ်ဘူး ”

“ညီအစ်မနှစ်ယောက်တောင်လေ၊ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ညီအစ်နှစ်ယောက်ပေါ့ကွယ်”

ဆွေနှင်းဖြူကို တင်းတင်းကြီးဖက်တွယ်ပြီး ဆွေလေးမူက အားပေးစကားပြောလိုက်သည် ။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းတင်းကြီးပွေ့ဖက်ပြီး အားပေး နှစ်သိမ့်မိကြသည် ။

“ကဲ ခေါင်းကို အေးအေးထား၊ ဘာမှ မစဉ်းစားနဲ့ နော်၊ ဆရာဝန်ပြောသလိုနေပါဦးမရယ်၊ တဖြည်းဖြည်း အားလုံးကို ညီမလေး အမှတ်ရလာမှာ ပါ”

ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ မျက်နှာနုနုပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို ပဝါနုနုနှင့် ပွတ်သိမ်းပေးပြီး ချောသည် ။

“မမ ယူလာတဲ့ နံနက်စာကို အားရှိသွားအောင်စားလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဆွေလေးမူက ညီမငယ်ကို ချောမော့ ကျွေးသည် ။ စားသောက်ရင်းနှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေသည် ။ ရုပ်ချင်းခပ်ဆင်ဆင်ရှိသော်လည်း ဆွေလေးမူက ပို၍ ချောမွေ့နေသည် လို့ ဆွေနှင်းဖြူက ထင်လိုက်သည် ။

“မမက နုဖတ်ပြီး သိပ်ချောတာပဲနော်”

ဆွေလေးမူက သဘောကျစွာ ရယ်သည် ။

“ပြီးတော့ သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတယ်”

“ညီမလေးရယ် မြှောက်စရာမရှိ ကိုယ့်အစ်မကို ကိုယ်မြှောက်ရတယ်လို့ ကွယ်”

“တကယ်ပါ မမရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဒီလိုသိပ်ချော သိပ်လှပြီး အရမ်းသဘောကောင်းတဲ့ အစ်မရှိတာ ပျော်စရာကြီးနော်”

“မမှာ လည်း ဒီလို သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးရှိတယ်ဆိုတာ သိရလို့ သိပ်ကို ဝမ်းသာ ပါတယ်ကွယ်၊ ရင်မှာ လည်း အတိုင်းအဆမဲ့ ကြည်နူးရပါတယ်”

“ညီမတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ပြန်ဆုံကြပြီပဲ၊ ရှေ့လျှောက်ပျော်စရာကြီးနော်၊ ပြီးတော့ မမရယ် ညီမတို့ မှာ အဖေလည်း ရှိသေးတယ်နော်၊ ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖေဖေက ဘယ်မှ လဲမသိဘူးနော်”

“အင်း ညီမစာအရ ဒေါက်တာ မျိုးမင်းနိုင်ကတော့သိမှာ ပဲ၊ သူ့ဆီကို ဆက်သွယ်လို့ ရရင် ကောင်းမယ်”

“အင်း ... သူ့ကို ညီမ မမှတ်မိတာခက်တယ် မမရယ်”

“အေးလေး သိပ်ပြီးစိတ်ရှုပ်မခံနဲ့ ညီမလေး၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ ပြေလည်လာမှာ ပေါ့ကွယ်”

အစောင့်သူနာပြုဆရာမငှားထားပေမယ့် ဆွေလေးမူက တစ်နေကုန် ညီမနှင့်နေသည် ။ ညနေ စောင်းမှ ပြန်သွားသည် ။

*

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်မှာ ဆွေလေးမူထံသို့ မမျှော်လင့်သောသူ တစ်ယောက်ထံမှ တယ်လီ ဖုန်းလာသည်။ ။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာ မျိုးမင်းနိုင်ပါ၊ ဆွေနှင်းဖြူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ”

ဆွေလေးမူ ရင်မှာ ဝမ်းသာခြင်းစိတ် လွှတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှန်း မသိ။ မျှော်လင့်တောင့်တနေသော မျိုးမင်းနိုင်ထံမှ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ကြီး ဆက်သွယ်မှုကို ရလိုက်သည်။ ။

“ကျွန်မ ဆွေလေးမူပါ၊ ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ အစ်မပါ ဒေါက်တာနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်နေပါတယ်၊ ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှန်း မသိလို့ ကျွန်မမှာ အခက်တွေ့နေရပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ နှင်းဖြူရော မဆွေလေးမူ”

အလောတကြီးနိုင်လှမှန်း သူ့လေသံက သက်သေခံနေသည်။ ။ ဆွေလေးမူက ညီမရဲ့ အကြောင်းကို အတိုချုံးပြီး ပြောပြလိုက်ရသည်။ ။

“နှင်းဖြူလေး ရောက်တဲ့ နေ့ကပဲ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာရပြီး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်”

“ဟင် ... ဘာ ... ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

စိုးရိမ်တကြီး အထိတ်တလန့်နှင့် မျိုးမင်းနိုင်က မေးသည်။ ။

“ညီမလေး အတိတ်မေ့နေတယ် ဒေါက်တာရယ်”

“ဟာ ... ဘာမှ မမှတ်မိဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ခေါင်းမှာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသွားတာလဲဗျာ”

“မသိပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မ မအားလို့ ဒရိုင်ဘာ ဦးတင်နဲ့ သူ့ကို သွားကြို ခိုင်းပါတယ်၊ အိမ်အရောက်ပို့ပြီးမှ ဒရိုင်ဘာက ကျွန်မဆီ ပြန်လာတာပါ၊ အိမ်မှာ ဒေါ်မြိုင် တစ် ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ ဒေါ်မြိုင်ကလည်း ရေချိုးခန်းဝင်နေတာဆိုတော့ သူ ဘာဖြစ်လိုက်မှန်း မ သိဘူးတဲ့ ရှင်”

“ဖြစ်ရလေဗျာ သူ့အကြောင်းကို သူမှ မသိတော့ ခက်နေပြီ၊ ကျွန် တော် ဒီနေ့ပဲ ထွက်လာ ခဲ့မယ် ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မြန်မြန် လာခဲ့ပါ ဒေါက်တာရယ်၊ ညီမလေးရဲ့ အတိတ်ကို အနီးစပ်ဆုံးသိပြီး အစ ဖော်ပေးနိုင်တာ ဒေါက်တာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါ တယ်”

“စိတ်ချ ကျွန်တော် လာခဲ့မယ် မဆွေလေးမူ”

မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးတစ်ခု သမ်းသွားပြီမို့ ဆွေလေးမူ ရင် ထဲမှာ တစ်စိတ်တဒေသ ပေါ့ပါးသွားရသည် ။ မျိုးမင်းနိုင် ဖုန်းဆက်သ ည့်အကြောင်းကို ညီမဆွေနှင်းဖြူအား ပြောပြရန် ဝမ်း သာအားရ ရှိနေ သည် ။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သည် နှင့် ဆွေနှင်းဖြူအား ဝမ်းသာအားရနှင့် ထို အကြောင်း ပြောပြသည် ။

“ညီမလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာ မျိုးမင်းနိုင် ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဟုတ်လား မမ”

အသိ အာရုံထဲမှာ လုံးဝ မှတ်မိသော အမည်မဟုတ်ပေမယ့် သူမနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ ဖြစ်နေသည့်အတွက် အားတက်မိသည် အမှန်ပါ။

မှောင်အတိ ကျနေသော မိမိရဲ့ အတိတ်အတွက် ဒေါက်တာ မျိုးမင်း နိုင်သည် အလင်းရောင် တန်းလေးတစ်ခုပင် မဟုတ်လား။

“ညီမ အကြောင်းသိတော့ တော်တော်စိတ်ပူသွားပုံရတယ်၊ ရန်ကုန် ကို လိုက်လာမယ်တဲ့ ကွယ်”

“ဟုတ်လား ဝမ်းသာစရာပေါ့ မမရယ်၊ ညီမနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ သူဆို တော့ ညီမ အကြောင်း ရော ဖေဖေအကြောင်းပါ သိမှာ ပဲ”

ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ မျှော်လင့်ချက်အရောင်တွေ စိုတ က်လာသည် ။

“ညီမရဲ့ အတိတ်တွေကို သူ အစ ဖော်ပေးနိုင်မှာ ပေါ့နော်”

“အင်းပေါ့ ညီမရယ် ညီမလေးမှာ မမရော သိပ်ပြီး ရင်းနှီးရတဲ့ ဒေါ က်တာ မျိုးမင်းနိုင်ရော ရှိနေပြီပဲ၊ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ တော့နော်”

“အားမငယ်ပါဘူး မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းတော့ ကိုယ် သိ ချင်တာပေါ့”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒေါက်တာ မျိုးမင်းနိုင်နဲ့ တွေ့ချင်လှပါပြီ မမရယ်”

“တွေ့ရမှာ ပါ ညီမလေးရယ်၊ သူ ချက်ချင်း လိုက်လာမှာ တဲ့ ကွယ်”

“သူ့ကို ဖေဖေအကြောင်း မေးရမှာ ပဲနော်၊ ဖေဖေက ဘယ်သွားနေ

တာလဲ မသိဘူးနော်”

“အင်း ...”

လေးပင့်သော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချရင်းနှင့် ဆွေလေးမူက ထောက်ခံလိုက်သည်။ ။ မတွေ့ ဖူး မမြင်ဖူးသော ဖခင်ကို မိမိလည်း အရမ်းကို တွေ့ချင်မြင်ချင် နေပါသည်။ ။

“မမရဲ့ အကြောင်းတွေ လူချင်းတွေမှ ပြောပြမယ်လို့ ညီမလေးဆီ ရေးခဲ့တယ်၊ အိမ်ရောက် မှ မမပြောပြမယ် မဟုတ်လား”

“ညီမလည်း သိပ်ကို သိချင်နေတဲ့ အကြောင်းတွေပါမမရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေ အကြောင်းရော၊ သိချင်နေတယ်လေ”

“ညီမလေး နေကောင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်ရင် မမနဲ့ မေမေတို့ ရဲ့ ဘဝအကြောင်းလေးတွေ ပြောပြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ပါပြီ မမရယ်”

“ညီမလေး ဘယ်တော့ ဆေးရုံကဆင်းရမလဲ၊ ဆရာက ဘာပြောလဲ”

“အနာက ကျက်ပြီပဲ မမရယ်၊ မနက်ဖြန်တော့ ဆင်းရမယ် ထင်ပါတယ်”

“အင်း မနက်ဖြန် ဆင်းရရင် ဟန်ကျတာပေါ့ကွယ်”

“ကဲ ... မမပြန်တော့မယ်နော်၊ ဒီနေ့ ဘန်ကောက်က ဧည့်သည် တွေ လာမှာ မို့ မမ သွားကြို ရမယ်”

“သွားပါ မမ၊ ညီမအတွက် စိတ်ချလက်ချ ရှိပါ၊ ဒီမှာ အစောင့်ဆရာမ လဲ ရှိနေတာပဲ”

“အို ... မမကတော့ အားတာနဲ့ ညီမလေးဆီပဲ လာချင်နေတာ ဒီ

လောက်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ညီမလေးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးမှ တွေ့ရသိရတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်လို့ မဝသေးဘူးကွယ်”

“ဪ မမရယ်”

သိပ်ချစ်တတ်၊ သိပ်ကြင်နာတတ်တဲ့ အစ်မကို ကြည့်ပြီး ဆွေနှင်းဖြူရင်မှာ ဖော်မပြနိုင် လောက်အောင် ကြည့်နှုန်းဝမ်းသာရသည် သာ။

နုတ်ခွက်ထွက်ခွာသွားတဲ့ အစ်မရဲ့ နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး အစ်မအပေါ်မှာ ချစ်စိတ်တွေ ဝေနေပါတော့သည်။ ။

“သိပ်ချစ်ရတဲ့ မမရယ်”

* * * * *

ဆွေနှင်းဖြူရဲ့ သတင်းကိုကြားပြီး သိပ်စိတ်ပူသွားသော မျိုးမင်းနိုင်က ရန်ကုန်သို့ အမြန် လိုက်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။ ။ ရွှေညောင်မှ ရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ။

ဆွေလေးမူရဲ့ လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆွေနှင်းဖြူက ပေးခဲ့သည်။ ။ ရန်ကုန်ရှိမိဘများ ရဲ့ အိမ် မှာ ခဏသာနားပြီး ဆွေလေးမူ အိမ်သို့ ကားဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

အမေကတောင် သံသယ မျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။ ။

“သားရယ် ခရီးရောက်မဆိုက် ဘာတွေများ အရေးကြီးနေရတာလဲကွယ်”

“မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကိစ္စပါ မေမေ”

“တို့ သား ဒီတစ်ခါပြန်လာတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ရိုးမှ ရိုးရဲ့ လား”

ဖခင်ဦးမြင့်မောင်က ဝင်ပြီး ကျီစယ်သည် ။ မလုံမလဲမျက်နှာ
ဖြစ်သွားရတာ အမှန်ပါ။

“ရိုးပါတယ် ဖေဖေ၊ သား မရိုးတဲ့ အခါ ဖေဖေ့ကို အရင်ဆုံး အသိပေး
ပါ့မယ်”

ပျော်ရွှင်တတ်သည့် ဖခင်ကို ရွှင်ရွှင် မြူးမြူးလေးပင် ပြန်ပြောလိုက်
သည် ။ ဖခင် ဦးမြင့် မောင်နှင့် မိခင် ဒေါ်ခင်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခပ်
သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည် ။

ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ဆွေလေးမူရဲ့ အိမ်ကို အသော့နှင်ခဲ့သည် ။
အဖြူရောင် ကားလေးက တသုတ်သုတ် နှင်နေသည် ။

* * * * *

“မမရေ ... ညီမလေး ဒီနေ့ ဆေးရုံကဆင်းခွင့်ရတယ်”

“ဟုတ်လား ဒါဆို ပြန်ကြတာပေါ့”

“ဆရာက ပစ္စည်းတွေတောင် အားလုံး သိမ်းပေးပြီးပြီ”

“အိုကေ ... ပြန်ရုံပဲပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

ချစ်ခင် တွယ်တာရပါသော ညီမငယ်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး ဆေးရုံပေါ်က
ဆင်းခဲ့သည် ။ ဒရိုင်ဘာ ဦးတင်က ကားမောင်း၍ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်
နောက်ခန်းမှာ ထိုင်ပြီး စကားပြောရင်း လာခဲ့ကြ သည် ။

ညီမငယ်ရဲ့ နုထွေးသော လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည် ။ ဘဝ
တစ်သက်တာ ဒီလက် ကလေးကို မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်သွားမည်လို့
ဆွေလေးမူက တွေးလိုက်သည် ။

